

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. S.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, čj. OAM-32/LE-BE02-BE02-PS-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2015, čj. 44 A 21/2015-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2015, čj. OAM-32/LE-BE02-BE02-PS-2015, byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 23. 6. 2015.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Praze (dál jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl s tím, „že žalobce v minulosti nedbal právního řádu ČR (neoprávněně pobýval na území ČR, uváděl falešnou identitu, nerespektoval správní vyboštění, páchal přestupky a závažnou trestnou činnost), do české společnosti není nikterak integrován (na území ČR nežije žádný rodinný příslušník, valnou část pobytu v ČR strávil ve výkonu trestu) a podal již čtvrtou, zjevně účelovou, žádost o udělení mezinárodní ochrany, čehož si musí být vědom, s ohledem na negativní výsledek předchozích azylových řízení. V případě žalobce je proto dána důvodná domněnka, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné

obrožení veřejného pořádku a základního zájmu společnosti na jeho dodržování. Ve světle dosavadní pobytové historie žalobce na území ČR je jeho setrvání v ZZC jediným účinným prostředkem, jak v jeho případě zabránit dalšímu možnému narušování veřejného pořádku.“

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil splnění podmínek pro postup dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť nebezpečí pro veřejný pořádek musí hrozit do budoucna, přičemž jak žalovaný, tak i krajský soud se omezily výhradně na zkoumání, zda jako narušení veřejného pořádku bylo možné hodnotit stěžovatelova jednání v minulosti. K tomu stěžovatel dále uvedl, že *„[a]čkoli skutečnost, že cizinec představoval v minulosti nebezpečí pro veřejný pořádek, může být určitou indikací jeho budoucího chování, rozhodně z něho nelze automaticky a bez jakéhokoli posouzení dovozovat, že se takového jednání bude dopouštět kdykoli v budoucnu.“* Stěžovatel v řízení před krajským soudem namítl mimo jiné nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť ten v jeho odůvodnění nikterak nevymezil neurčitý právní pojem veřejný pořádek a neuvedl, v čem konkrétně by mělo nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele spočívat. Vzhledem k tomu, že se krajský soud s těmito námitkami nijak nevypořádal, zatížil nepřezkoumatelností i jím vydaný rozsudek.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, jakož i žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodl v souladu se zákonem, přičemž na základě konkrétních individuálních okolností ze života stěžovatele se lze důvodně domnívat, že by stěžovatel mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný dále konstatoval, že není jeho úkolem provádět teoretický rozbor pojmu veřejný pořádek, nýbrž posoudit, zda stěžovatel nebezpečí pro bezpečnost státu či veřejný pořádek představovat mohl či nikoli, přičemž jeho *„[r]ozhodnutí oprávněně vychází z dosavadních jednání stěžovatele, která byla objektivně zjištěna a nelze jim upřít dostatečnou míru konkrétnosti. Odhadování budoucího jednání žalobce lze realizovat právě s ohledem na tyto dostatečně individualizované konkrétní informace. Spolehlivá predikce konkrétních jednání stěžovatele do budoucna se nicméně vymyká reálným možnostem jakéhokoli správního orgánu. Jak plyne z výše uvedeného požadavku, jedná se o posouzení možnosti představovat zmíněné nebezpečí.“*

[6] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl, případně jako nepřijatelnou dle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumajе přitom, zda napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedůvodnou kasační stížnost zamítl na základě úvah dále vyložených.

pokračování

[8] Předně je nutno poznamenat, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, čj. 9 Azs 66/2014-69, č. 3181/2015 Sb. NSS, může Nejvyšší správní soud „*odmítnout pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pouze kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, kterým se končí řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ Předmětem řízení v nyní posuzované věci je přitom rozhodnutí žalovaného o povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Ustanovení § 104a s. ř. s. se zde proto neuplatní.

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí městského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[10] K obdobnému závěru přitom Nejvyšší správní soud dospěl i ve vztahu k rozhodnutí žalovaného. Ačkoli žalovaný výslovně pojem veřejný pořádek nedefinoval, z kontextu celého odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný spatřoval možné budoucí nebezpečí pro veřejný pořádek v tom, že stěžovatel nebude nadále respektovat právní řád České republiky. K tomuto závěru dospěl na základě podrobně rekapitulovaného stěžovatelova chování. Na této úvaze neshledal Nejvyšší správní soud nic nepřezkoumatelného a ani krajský soud proto nepochybil, pokud v žalobě uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nepřisvědčil.

[11] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud i námitku, dle níž žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil možné nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele do budoucna.

[12] Dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu žalovaný rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, jestliže „*je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*“. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, čj. 5 Azs 13/2013-30, č. 2950/2014 Sb. NSS, uvedl, že „*za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.*“

[13] Stěžovateli lze přisvědčit potud, že dosavadní protiprávní jednání cizince nemusí být vždy pro postup dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu dostatečným důvodem. Na druhé straně je to však právě cizincova dosavadní minulost, jež v této souvislosti zpravidla představuje základní východisko při úvahách žalovaného, zda je v konkrétním případě dána skutečná, aktuální a dostatečně závažná hrozba či nikoli. Nelze přitom rozumně požadovat, aby žalovaný fakticky předpovídal cizincova konkrétní jednání v budoucnu. Postačí proto, pokud žalovaný dostatečným způsobem zdůvodní důvodnost svých obav, dle nichž by cizinec mohl pro veřejný pořádek představovat nebezpečí, čemuž ostatně nasvědčuje zákonná formulace „*je důvodné se domnívat*“.

[14] V nyní posuzované věci je přitom nesporné, že stěžovatel byl v letech 1999 – 2002 ve výkonu trestu pro trestný čin ublížení na zdraví (2,5 roku) a v letech 2003 – 2013 ve výkonu trestu pro trestný čin loupeže (10,5 roku). Mimo těchto závažných porušení zákona též pobýval na území České republiky nelegálně a mařil dvě rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále se dopustil čtyř přestupků proti majetku (neuhrazené blokové pokuty ve výši 6000 Kč), přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinou toxikomanií (neuhrazená bloková pokuta ve výši 1000 Kč) a přestupků dle § 156 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (neuhrazené blokové pokuty ve výši 2000 Kč). Právě z těchto skutečností žalovaný a ve shodě s ním i krajský soud vycházeli, přičemž dospěli k závěru, že tyto obavy z budoucího nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele dostatečným způsobem zdůvodňují.

[15] Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem zcela ztotožnil. Již sama skutečnost, že se stěžovatel všech shora uvedených protiprávních jednání dopustil, svědčí o existenci skutečné (tj. reálné a nikoli pouze hypotetické) a dostatečně intenzivní hrozby pro veřejný pořádek. Opakovanost a četnost těchto jednání přitom představují dostatečný základ i pro závěr o aktuálnosti této hrozby, neboť ani shora uvedené sankce nevedly ke stěžovatelově nápravě. Požadavky pro postup dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu z důvodu hrozby pro veřejný pořádek – spočívající v posuzovaném případě v hrozbě páčání další protiprávní činnosti - proto byly naplněny.

[16] Závažnost některých stěžovatelových protiprávních jednání, jakož i setrvalost, s jakou stěžovatel v minulosti právní řád České republiky opakovaně porušoval, a to při absenci jakýchkoli „polehčujících okolností“, dle názoru Nejvyššího správního soudu jiné posouzení věci neumožňují. Nadto stěžovatel v dosavadním řízení žádné relevantní skutečnosti, jež by tento závěr zpochybňovaly, neuvedl.

IV.

Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu